

A woman with long dark hair, wearing a black dress, stands on a pebbly beach. Her hands are clasped in front of her. The background shows the ocean waves and a cloudy sky. The text is overlaid on the image.

Tupla M.
KLEM

ZE KENDE DE SLACHTOFFERS GEEN VAN ALLEN. WAAROM
HADDEN ZE DAN TOCH HAAR VISITEKAARTJE BIJ ZICH?

DE CRIME COMPAGNIE

TUPLA M.

Klem

Psychologische thriller

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2016 Tupla M.

Omslagontwerp: Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Mark Owen / Trevillion Images

ISBN 978 94 6109 192 5

NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

KLEM is een vervolg op de psychologische thriller VAL van het schrijversduo Tupla M., waarin echtscheidingsadvocate Caroline van Soerendonk opnieuw een hoofdrol speelt.

Mr. Caro van Soerendonk is ooit als veelbelovende jonge advocate aangenomen op een gerenommeerd en succesvol advocatenkantoor in Maastricht. Zij is getrouwd met Rollo Munckhof, werkzaam op de Universiteit van Maastricht, en heeft een tienerdochter Julia. Haar broer Leonard woont in Canada, waar hij een succesvolle medische praktijk heeft opgebouwd. Hij is de lieveling van hun bejaarde moeder, met wie Caro haar leven lang al een moeizame relatie heeft.

Wat voorafging...

In VAL maken we kennis met Caro van Soerendonk, haar man Rollo en hun tienerdochter Julia.

Caro worstelt al jaren met de hoge werkdruk van het advocatenkantoor. Steeds vaker botsen haar eigen ambities, de verwachtingen van het commerciële kantoor en de eisen die een gezin aan haar stelt. Ze krijgt paniekaanvallen, hyperventilatie, gaat te veel drinken en, onvergeeflijk voor een advocaat, fouten maken in haar werk. Ze sluit zich steeds meer op in zichzelf en ziet geen andere oplossing dan alleen te gaan wonen. Ze koopt een piepklein appartementje aan de oever van de Maas. Als op dat moment ook een tuchtrechtzaak tegen haar wordt aangespannen, wordt ze op non-actief gesteld en helemaal teruggeworpen op zichzelf. Ze sluit zich af voor haar man Rollo, haar dochter wil niets met haar te maken hebben sinds ze het huis uit is, haar eigen moeder geeft openlijk de voorkeur aan haar zoon Leonard.

In een poging haar gevoel voor eigenwaarde terug te winnen, neemt Caro privé een zaak aan in een verzekeringskwestie na de dood van een jonge vrouw: Valerie Leenderts. Maar wat aanvankelijk een simpel klusje lijkt, kost haar bijna het leven.

In deze moeilijke periode van haar leven zijn er eigenlijk maar

twee mensen die tot haar door lijken te kunnen dringen: de pizza-bezorger Solo, een vluchteling uit een Afrikaans land met een traumatisch oorlogsverleden, en Nina, de biseksuele Duitse vrouw die eens in de twee weken een weekend logeert in het appartement onder haar.

PROLOOG

Inbreken in het deftige kantoorpand was een eitje. Feitelijk was het zelfs geen inbreken, hij glipte gewoon naar binnen toen twee vrouwen het pand verlieten. Een van hen huilde, de ander sloeg een arm om haar heen, ze hadden geen oog voor hem. Waarom zouden ze ook, hij was gewoon een man met een pet met logo en een envelop van een koeriersbedrijf onder zijn arm. Achter de voordeur bleef hij staan en keek de gang in. Een keer eerder was hij hier geweest, maar hij herkende het donkere tapijt, de lambrisering, de ornamenten aan het plafond allemaal nog. De elegante kousenbenen die voor hem uit de trap op liepen, de kamer met de enorme donkere houten kasten die elk moment over hem heen leken te kunnen vallen. Zijn adem versnelde bij de herinnering.

De hal was verlaten. Hij repeteerde zijn tekst en liep voorzichtig een stukje de gang in, zijn pet diep over zijn ogen getrokken, zijn hoofd gebogen voor het geval er camera's hingen. Bij de receptie bleef hij staan, op de balie stond een ventilator die zacht zoemend ronddraaide. In het kantoor achter de glazen wand was niemand aanwezig. Behoedzaam probeerde hij de deur, luisterde en stapte toen snel naar binnen. Een minuut later had hij gevonden wat hij zocht. Zo zachtjes mogelijk verliet hij de kamer. Hij weerstond de verleiding om zijn bezwete gezicht te drogen bij de verkoelende ventilator, maar liep direct door over het dikke tapijt. De zware deur viel met een bijna onhoorbare klik achter hem dicht.

*

DEEL I

PAPIER

1

‘Dan wil ik het huis.’

‘Helaas kan ik dat niet voor u regelen, dat moet u zelf doen als de scheiding eenmaal definitief is.’

‘Als ik voor de kinderen moet zorgen, dan moet ik een huis hebben. Anders kan ik niet voor de kinderen zorgen,’ herhaalde de man zacht. Zijn mond stond strak en hij kneep zijn ogen tot spleetjes. Zijn blik dwaalde heen en weer over de tafel, tussen de kopjes, het suiker-en-melksetje, de papieren, alsof hij daar zijn gelijk hoopte te vinden.

‘Het staat op mijn naam,’ zei de vrouw naast hem.

‘Dan laten we het op mijn naam zetten. Of het blijft zoals het is, als ik er maar kan wonen.’

‘Ik heb u vorige keer al uitgelegd wat ik als echtscheidingsadvocaat voor u kan doen en wat niet. Dit is een van de dingen die ik niet voor u kan regelen. Het betreft hier een huurhuis, u zult zelf contact moeten opnemen met de verhuurder of woningcorporatie.’ Mr. Caro van Soerendonk verschoof haar notitieblok, verlegde haar pen. Ze trok de mouw van haar jasje een paar centimeter naar beneden om het koffievlekje op haar manchet te verbergen.

‘Heeft u al met uw oudste dochter gepraat?’

‘Die wil niet,’ antwoordde de vrouw. Er klonk een zweem van triomf in haar stem.

‘Nog steeds niet.’

‘Nee. Ze wil niet bij haar vader wonen.’

‘Ook niet alleen in het weekend?’

‘Nee.’

‘Voordat we het over bij mij wonen kunnen hebben, zal ik toch

eerst een huis moeten hebben,' herhaalde de man.

Caro keek tersluiks naar de klok die tussen de hoge boekenkasten hing. De vrijdag was nog lang. Haar blik dwaalde naar het raam, de kleine binnentuin, waar een oude kastanjeboom zijn schaduw wierp op een strak aangelegd patroon van schelpenpaden, afgebiesd met buxushaagjes. Het was herfst, grote roestrode bladeren werden door windvlagen heen en weer geschoven tussen het winterharde groen. Het speuren naar minuscule veranderingen in het decor gaf haar rust. En ruimte aan beknelde gedachten. Ze richtte haar blik weer op het echtpaar tegenover haar. Een magere man, bleek en nerveus. Zijn hoofdhuid schemerde door de korte donkere krullen die vettig waren van gel of zweet. Hij droeg een volwassen T-shirt met daaroverheen een dichtgeknoopt ouderwets zwart kostuumvest. De blonde vrouw naast hem was ooit waarschijnlijk aantrekkelijk geweest. Nu leek ze vooral verslagen. En dodelijk vermoeid.

'Goed, hoe zullen wij nu dan verdergaan?' vroeg Caro.

'Verdergaan? Verder van waar? We zijn nog helemaal nergens aangekomen, dus hoe kunnen we verdergaan?' schreeuwde de man plotseling. Even leek het alsof hij wilde opstaan. 'Ik zal u eens wat zeggen, mevrouw de advocaat, u hebt nog helemaal niets voor mij gedaan, geen ene kloot. Ja, voor haar.' Zijn hoofd schokte in de richting van zijn vrouw. 'Maar voor mij heeft u nog echt geen ene fokking shit gedaan.'

'Laten we rustig blijven meneer Halbers, we komen er wel uit met z'n drieën. Wilt u blijven zitten, alstublieft?' Caro strekte bezwerend haar handen uit boven de koffiekopjes. Een prikkend gevoel kroop vanuit haar nek over de achterkant van haar hoofd omhoog.

'Nee, laten we eens even niet rustig blijven. Laten we het eens even zeggen zoals het is. Zij...'. Hij maakte zich breed en wees naar de vrouw. 'Zij is geen goede moeder. Zij kan niet voor de kinderen zorgen, dat heeft ze nooit gekund. Ze rookt, ze drinkt, maakt schulden, stuurt ze naar school in ongewassen kleren, zet ze alleen

maar spaghetti en diepvriespizza's voor. Ze vergeet ze op te halen van de buitenschoolse opvang, komt niet op oudergesprekken en vergeet de voordeur op het nachtslot te doen zodat hun computer wordt gejat.' De man leunde nu op de tafel. De kopjes rinkelden.

Caro meende zijn speeksel op haar gezicht te voelen. Zou ze Babette oppiepen? De secretaresse van het advocatenkantoor zou dan binnen een halve minuut boven zijn, haar altijd keurig gekapte hoofd om de deur steken en vriendelijk vragen of alles in orde was. Meestal was dat genoeg om cliënten te kalmeren. In al die jaren dat ze hier werkte, was het maar een enkele keer voorgekomen dat mannelijke kantoorgenoten hoefden in te grijpen of dreigen de politie te bellen.

'Een ogenblikje,' zei ze nonchalant en ze drukte op het waarschuwingsknopje op de telefoon. Daarna leunde ze terug in haar stoel. Ze kreeg niet de kans nog iets te zeggen.

'Maar als ik,' de man hamerde nu met een trillende vinger op zijn borst, 'als ik met de jongste naar de eerstehulp post van het ziekenhuis moet omdat hij van de trap is geflikkerd, krijg ik een forensisch verpleegkundige op mijn dak, omdat ze denken dat ik hem mishandeld heb. En als ik een keer een paar minuten te laat bij school ben, word ik meteen 's avonds gebeld door de maatschappelijk werkster. Of het allemaal wel goed gaat, dat ik wel mijn verantwoordelijkheid moet nemen. Godsklere, alsof ik dat niet doe. Zonder mij zouden die kinderen... want zij doet het niet, zij is alleen maar bezig met... Met... En dan nog zijn jullie te beroerd om te zorgen dat ik een huis krijg.' Zijn vinger wees nu dreigend naar zijn advocaat.

Caro drukte opnieuw op het knopje.

Caro had uiteindelijk zelf het echtpaar haar kamer uit weten te werken. In het damestoilet waste ze haar handen, streek haar halflange donkere haar van haar voorhoofd en ging met een natte vinger langs haar wenkbrouwen. Bleek was ze, op vrijdag nog een graadje erger dan aan het begin van de week. De tijd dat ze een

blozend zachte huid had gehad lag ver achter haar. Ze liep naar beneden en zag meteen dat de secretaresse er niet was en er duidelijk ook nog niet was geweest. Door de glazen wand van de kleine kamer, die uitzicht bood op de ingang en de wachtruimte, zag ze een kale kapstok en een leeg bureau. De deur was op slot. Na even rondvragen bleek dat niemand wist waar Babette was. Haar mobiele telefoon stond kennelijk uit.

Caro maakte tijdens haar lunchpauze haar vaste rondje door de buurt, kocht onderweg een broodje, dat ze lopend opat terwijl ze winkels keek. Ze negeerde het zeurende stemmetje in haar hoofd dat haar probeerde over te halen snel ergens een glas witte wijn te drinken. Eentje maar, om te ontspannen. Ze liep stevig door. De tijd van vloeibare lunches en flessen in haar bureaulade lag achter haar.

Caro had natuurlijk wel vaker iemand met verwondingen gezien, of met een beurs geslagen gezicht. Maar dat was op politiefoto's geweest, in een dossier, ter onderbouwing van een eis tot uithuisplaatsing van mishandelde kinderen, een straatverbod voor een gewelddadige ex. Altijd mensen die ze niet kende, en hoe erg het soms ook was, nooit had het haar maag omhoog doen komen, zoals nu.

Het gezicht van Babette leek niet meer op dat van haarzelf. Het was een woest bultig landschap, ingekleurd met alle nuances rood, blauw en bruin, afgewisseld met kleine witte bruggetjes van hechtstrip en pleister. Haar rechteroog zat dicht. Haar hele oogkas leek gevuld met gezwollen blauwpaars vlees. Haar wenkbrauw was gescheurd en werd bij elkaar gehouden met hechtpleistertjes. Op haar neus zat een vurig rode streep, over haar rechter jukbeen en wang liep een grote schaafwond.

Babette bleef in de deuropening staan en hield haar hoofd afgewend terwijl ze sprak. Haar hand, gewikkeld in dik verband, was weggestoken onder de stapel dossiermappen die ze op haar arm liet steunen.

‘Sorry dat ik er nu pas ben. Het zat even niet mee vanmorgen.’
Ze sliste.

Caro kon niet zien of het alleen kwam door haar gescheurde bovenlip of dat misschien ook haar voortanden waren beschadigd.

Een paar seconden zat ze als verlamd te kijken naar de secretaresse die ze nooit anders had gekend dan keurig opgemaakt met een paar kleine gouden of parelmoeren oorbellen onder het licht golvende asblonde haar. Toen stond ze met een ruk op en liep naar haar toe.

‘Mijn God Babette, wat is er in hemelsnaam met je gebeurd? Heb je een ongeluk gehad? Waarom heb je niet gebeld?’

‘Het spijt me,’ sliste Babette. ‘Dat ging even niet. Het was mijn eigen stomiteit, een dom ongeluk, ik weet eigenlijk zelf nog steeds niet wat er is gebeurd. Het was nog donker, ik fietste door het park, de route die ik altijd neem, en opeens lag ik op de grond.’

‘En je bent op je gezicht gevallen?’ Resoluut nam Caro de stapel mappen van Babette over.

Babette knikte. ‘Dit is van mijn bril.’ Ze wees op haar oog. ‘En met mijn ribben op het stuur. Mijn hand ertussen. Stom hè? Op mijn leeftijd.’ Ze probeerde te lachen. Haar gezicht vertrok. Toen begon ze geluidloos te huilen.

‘Kom zitten, glaasje water, hier.’ Caro schonk een glas water uit de karaf die nog op tafel stond, schoof hem over het bureau en viste een doosje tissues uit haar bureaula. Ze realiseerde zich nu pas dat Babette haar bril niet op had, er hing een ouderwetse halve leesbril aan een koordje om haar nek.

‘Er was een erg aardig meisje, dat heeft me geholpen. Ze heeft een ambulance gebeld en mijn hand vastgehouden. Mijn goede hand.’ Babette glimlachte bibberig. ‘Goed, maar daar kwam ik niet voor.’ Ze stond op en keek rond. ‘Die mappen daar, dat zijn dossiers van jou, oude dossiers. Wij gaan volgende week dus definitief over op het nieuwe systeem, wil je ze nog even inzien voordat ze naar de kelderopslag gaan?’

‘Dat komt allemaal later wel. Jij moet naar huis, Babette, ik bel

een taxi voor je,' suste Caro. 'Doe maar even heel rustig aan dit weekend, beloof je dat?'

'Kijk jij dan die dossiers nog even goed na?' vroeg Babette nogmaals, terwijl ze haar met haar ene goede oog strak aanstaarde. Caro knikte, en terwijl ze luisterde naar de telefoniste van de taxicentrale, begon er in haar achterhoofd een alarmbel te rinkelen.

Sascha's kaplaarzen zogen zich bij elke stap even vast en lieten dan met een nat plofje weer los. Het gras was nog grijs van de dauw. Gewoontegetrouw liep ze met een boog om het bordje KWETSBAAR NATUURGEBIED. GEEN TOEGANG, over de dijk waar in een langgerekte formatie een kudde schapen graasde, zodat ze altijd kon zeggen: 'Bordje? Welk bordje?' Maar in al die jaren dat ze hier de hond uitliet, was dat nog nooit nodig geweest. Eigenlijk kwam ze zelden iemand tegen in het stiltegebied. Het verre geluid van het verkeer op de provinciale weg werd overstemd door het opgewekte geblaf van de witte labrador die voor haar uit rende, op weg naar het water een paar honderd meter verderop. In de verte stak het silhouet van een watertoren af tegen de lucht, achter haar lag een boerderij met rieten dak. Ze liep aan de andere kant van de dijk naar beneden en even later bevond ze zich tussen de begroeiing van lage bomen en riet. Hier werd geen orde aangebracht door mensen. De groen bemoste stammen en kale takken staken kris-kras door elkaar heen, het hoge gras lag geel en plat gewaaid tegen de grond. Hier en daar spiegelde water tussen de oeverbegroeiing door. Het pad ging over in een plankier op paaltjes, net breed genoeg voor een persoon om overheen te lopen. Het eindigde in een kleine steiger waar in de zomer een paar keer per week een bootje vertrok met vogelaars die op het vogeleiland aan de overkant lepelaars kwamen observeren. Je kon de observatiehut net onderscheiden in de nevel.

De labrador had geen plankier nodig, plonzend en spetterend zocht hij zijn weg door de ondiepe plassen en verdween tussen de afgestorven plantenstengels. Bij het water aangekomen, stond

Sascha stil en luisterde naar het zachte geruis om haar heen en het kabbelende water aan haar voeten. Ze sloot haar ogen en snoof diep de geur van de herfst in. Toen ze geluid achter zich hoorde draaide ze zich om. De hond werkte zich met enig moeite uit het struikgewas, klom op de steiger en legde kwispelend iets voor haar neer.

Aanvankelijk dacht ze dat de hond een door zon en wind uitgebeten stok aan haar voeten had gelegd. Pas toen ze die wilde oppakken om weg te gooien, zag ze dat het een bot was. Vast van een pony of een schaap dat ergens lag te vergaan.

‘Goed gedaan. Brave hond,’ zei ze terwijl ze hem goedkeurend op zijn kop klopte. ‘Waar komt dit vandaan? Waar heb je dit dan gevonden? Laat maar zien. Laat maar zien aan het vrouwtje.’ Voorzichtig stapte ze van de houten vlonder af en liep achter hem aan, zo veel mogelijk van de ene droge pol op de andere stappend. Langs de waterlijn lagen kooien om muskusratten te vangen. Het hoge riet striemde tegen haar benen en maakte haar broekspijpen nat. Het reikte zo hoog dat ze de hond niet meer kon zien. Net toen ze om wilde keren, hoorde ze hem blaffen en kwam ze uit bij een kleine open plek. Opgewonden kwispelend stond de hond haar op te wachten bij een hoopje vodden.

De vodden lagen onder een boom. Rondom de nauwelijks herkenbare resten stof lagen een paar wit uitgeslagen botten. De schedel was weggerold van het skelet in het verdorde gras. De voorkant van het gezicht half weggezakt in de modderige ondergrond. Aan een tak hoog daarboven hing een stuk touw, het rafelig uiteinde bewoog in de wind.

Zodra ze de politie had gebeld, bracht Sascha de hond naar de auto. Daarna liep ze terug naar de vindplaats. Hoog boven haar kraste een vogel, het riet ritselde. Ze voelde de warmte van de zon op haar gezicht. Eigenlijk was er niets veranderd en toch was alles anders. Ze had gedacht dat ze hier alleen was, maar al die tijd was er een andere aanwezigheid geweest. Hoewel, ze voelde geen en-

kele associatie met een menselijk lichaam toen ze naar de schedel had staan kijken. Het haar was verdwenen. Onmogelijk om te zien of het een man of een vrouw was geweest, jong of oud. Het was niet eens dood te noemen. Zoals het erbij lag, was het alleen maar vergaan, weg, op. Het vlees had dieren en insecten gevoed, de ziel was opgestegen. Als je tenminste geloofde in een hemel.

Ze maakte een paar foto's met haar telefoon en haalde een potlood uit haar zak voor een schetsje. In gedachten maakte ze al een compositie voor een stilleven.

Voor de politie gold het bordje GEEN TOEGANG natuurlijk niet, maar voor het KWETSBAAR NATUURGEBIED was wel heel weinig aandacht. Sascha keek toe hoe de politieauto dwars door het gras, voorbij het bord tot pal aan het plankier reed. Vandaar baanden twee rechercheurs zich een weg naar de plek waar de hond zijn vondst had gedaan. De rechercheurs keken naar de boom, de schedel, de omgeving en weer terug naar de boom. Toen sloeg de oudste van de twee de zwarte map open die hij onder zijn arm had, liet zijn vinger over de bladzij gaan en belde een nummer.

Daarna kwam de rechercheur met de map naast haar staan.

'Ik leid het onderzoek, Burema is de naam,' zei hij zonder een hand te geven. De harde A-klank leek even tussen hun in te blijven hangen, als de door een koordirigent eerst aangegeven noot.

'Oddink,' zei ze. 'Sascha Oddink.'

De politieman sloeg zijn zwarte map opnieuw open, haalde een pen uit zijn binnenzak en zette de punt boven aan een vel papier. Sascha keek naar de gesprongen adertjes op zijn wangen, zijn verweerde huid. Zo te zien was hij veel buiten.

'Komt u hier vaker?' vroeg Burema.

'Nee, eigenlijk nooit. Ik loop meestal over de dijk, maar Ollie was opeens weg. Hij is eigenlijk de hond van mijn ouders. Nou ja, dat doet er natuurlijk niet toe. Ik was hem aan het zoeken.' Het leek haar veiliger om te ontkennen dat ze hier vaker kwam.

'U woont in die boerderij daar?'